

EEN LEVEND MIJNMUSEUM

Op het einde van het tweede trimester mochten de jongens van het 3de jaar op uitstap naar Beringen. In 2 groepen onderverdeeld, werden we op

2 locaties 'afgeleverd'. Onze groep trok voormiddag naar een natuurreservaat, waar we onder begeleiding van ervaren natuurdeskundigen de Vallei van de Zwarte Beek leerden kennen. De wandeling duurde ongeveer 2 uur en het moet gezegd, we hebben er heel wat van opgestoken.

De wandeling had bij iedereen uiteraard een gezonde honger opgewekt, dus trokken we naar de cafetaria van het Mijnmuseum in Beringen. Verscheidene gidsen

stonden ons na de maaltijd op te wachten om ons in kleinere groepjes onder te dompelen in het ware leven de mijnwerkers in Limburg. Een stukje van de echte mijn werd nagebouwd en daardoorheen lopend kregen we een goed beeld van het zware werk dat mijnwerkers in de jaren '60 moesten leveren. Maar het was gelukkig niet allemaal kommer en kwel. In de omgeving van de mijnen draaide alles rond die mijn. Een sfeervolle onthaalfilm toonde leven en werken in en rond de mijn. Een maquette met klank- en lichtspel toonde de werking van de bovengrondse mijn.

Eén van de vier ophaalgebouwen in Beringen herbergt het bezoekerscentrum. In het ophaalgebouw, dat de grote wielen van de schachtbok deed draaien en waar decennia lang het transport van de mijnwerkers en van het zwarte goud

plaatsvond, ervaar je de grootsheid en de kracht van de mijnindustrie.

In het bezoekerscentrum wordt aan de hand van een tentoonstelling het verleden, heden en toekomst van de mijnregio getoond. Dit is een ideale start voor een verder bezoek aan de mijnsite. Het feit dat de hele rondleiding verzorgd werd door gepensioneerde mijnwerkers zorgde ervoor dat we nauw betrokken werden bij de hele tentoonstelling en dat we ons goed konden identificeren met de vroegere mijnwerkers en het

harde leven dat zij leidden! *Een uniek mijnpatrimonium!*

De steenkoolnijverheid heeft in Limburg een uniek patrimonium achtergelaten. In Beringen is het grootste deel ervan behouden en als monument beschermd. Van de schachtbokken, mijnterrils, douchezalen, kolenwasserij, de Tuinwijk, mijnkathedraal tot zelfs een moskee. Want we kunnen er niet omheen. De mijnbouw was in het verleden zeer belangrijk voor het economische leven in Limburg. Ze was dan ook zeer omvangrijk.

En omdat we in Limburg kennelijk niet genoeg werknemers hadden, voerde België

een promotiecampagne in het buitenland. 1000-en Immigranten kwamen in Limburg werken en bleven hier nadien ook wonen. Na al die harde arbeid, hadden ook zij hun plekje in Limburg meer dan verdiend. En die immigranten brachten ook een heel andere cultuur mee met in onze ogen

misschien wel rare gewoonten. Hoog tijd dus om een bezoek te brengen aan de grootste moskee van

Limburg. In de moskee kregen we uitleg van een gids, hoewel het jammer was dat dit geen moslima was, want volgens o.a. Samir had de vrouw het niet altijd bij het juiste eind. Toch kregen we een goede indruk van de gebruiken van de moslims. Nadien stond er een bezoek aan een typische Turkse kruidenier op het programma. Helaas bleef er voor ons te weinig tijd over, maar de andere groep vond ook dit bezoek zeer leerrijk en vooral zeer smakelijk.

Wat voor ons in eerste instantie misschien een saaie uitstap leek te worden, bleek zeer goed mee te vallen. Ook al lijkt de onverdraagzaamheid soms groot, toch hebben we er allemaal wel iets van bijgeleerd over

andere culturen, want is het niet zo dat we bijna altijd vrezen wat we niet kennen? Tijd dus voor iedereen om meer te weten te komen over andere culturen, maar ook over onze eigen Limburgse geschiedenis. Diegenen die zelf eens een bezoek willen brengen aan het Mijnmuseum, kunnen zich wenden tot de toeristische dienst van Beringen.

Yannick Hardy (3IW1)